

İŞÇİNİN SESİ ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partisiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:285, 24 Haziran 1985

Bugün sol hareketin genel durumunu belirleyen,
bilinçli ya da bilinçsiz, şu ya da bu ölçüde,
şu ya da bu ulusal kılıkta
ama hemen hemen tüm örgütlerin
burjuva kuyrukçuluğu yapmalarıdır.
Bu genel bir hastalıktır. Bunu hastalık diye görmeyenler var.
Bunlar iflah olmaz. Bunu hastalık olarak görebilecek
ve düzeltebilecek olanlar var.
Bugünden düzeltmek kendi ellerindedir.
Onlar bugünden düzeltmezlerse, sessiz öfkesiyle
faşizmi çözmede belirleyici etken olan işçi sınıfımız
alanlara çıktığında, iflah olmazları sergileyip
sol hareketten itecek, düzelmeye yatkın olanları da düzeltecektir.

Sol hareketin durumu

Cemile Çakmak

Bu çek-alda, Türkiye sol hareketinin durumunu yansıtmaya çalışacağız.

Bunu verisel bir biçimde yapabilmek amacıyla, Türkiye sol hareketi içindeki örgütlerin hiçbirini ayırdetmeden, elimize geçen yayınlardan aşağıdaki dökümü hazırladık. Bu dökümde, elimize yayını geçmiş örgütlerin Türkiye'nin bugünkü durumuna ve görevlere ilişkin görüşlerini, bu arada bazılarının bizim durum değerlendirmemize yönelttikleri "eleştiri"leri aktarıyoruz. Son aylarda elimize yayını geçmemiş olan örgütleri, yayınları elimize geçmediği için döküme katamadık.

Örgütlerin görüşlerinden sonra, sol hareketin geneline ilişkin bazı noktalara işaret eden, ayrıca dökümde adı geçen bazı örgütlerin konumuna ve çeşitli görüşlerine de kısaca değinen bir değerlendirme yazısı geliyor.

Sol Birlik

Bugün ülkemizde faşist bir diktatörlük var. Bu, emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından, halkın mücadelesini bastırmak, onu örgütsüz, silahsız bırakmak ve bu koşullarda emperyalistlerin ve Türkiye tekeli sermayesinin istemlerini kolayca yaşama geçirmek için getirildi. Geçen 4,5 yıl içinde önceden var olduğu kadarıyla demokratik hak ve özgürlükler, kurumlar yok edildi, devlet aygıtı faşistleştirildi, halk ağır baskı altına alındı, açlığa itildi.

Bunun içindir ki şimdi kitlelerin önünde en acil görev faşist rejimi yıkmak, demokrasinin önündeki bu en ciddi engeli ortadan kaldırmaktır. Yığınların politik mücadele alanına çekilmesi, onların enerjisinin seferber edilmesi ve daha ileri hedeflere yöneltilmesi öncelikle bu en geric, en saldırgan düşmanı

yenmeye bağlıdır. Bunu başarmak ise en geniş halk kesimlerini, tüm demokrasi güçlerini, faşizmden zarar gören ve onu istemeyen herkesi biraraya getirmeye, faşizme karşı onların güçlerini birleştirmeye ve eyleme geçirmeye bağlıdır.

(...)

Biz, faşist diktatörlüğü yıkmak için en geniş güçleri bir araya getirmek zorundayız ve bunu ancak onların haklı istemlerine cevap veren bir program üzerinde başarabiliriz. Demokratik Güçbirliği programının bir devrim programı olmadığı açık bir şeydir. Anti-faşist program adına kitlelere bir devrim programı sunmak, daha baştan, anti-faşist güçlerin önemli bir bölümünü birlik çerçevesinin dışında bırakmak olurdu. Çünkü faşizme karşı olan herkes, biz sol partiler gibi düşünmüyor. ...

Onlara, ortaklaşa varmayı önerdiğimiz temel politik hedef şudur: "Faşist

diktatörlüğe son vermek, onun kukla parlamentosunu ve hükümetini dağıtmak ve geniş anti-faşist demokrasi ve barış güçlerinin temsilcilerinden oluşan bir hükümet kurmak".

Açıktır ki bu bir devrim hükümeti önerisi değildir. Ama böyle bir şeyin, başarılması ülkenin politik ve toplumsal yaşamında önemli bir değişim olacak ve daha da önemli ve ileri değişikliklere yolu açabilecektir. Bu, her şeyden önce faşizmin iktidardan uzaklaştırılması ve faşist kurumlaşmanın ortadan kaldırılması olacaktır.

Diğer yandan, demokratik güçbirliği programında belirlenmiş olan tüm öteki istemler, yaşama geçirildiği zaman, herbiri ülkenin politik ve toplumsal yaşamında demokrasi güçlerinden, emekçi kitlelerden yana önemli değişimlere yol açacaktır. (Sol Birlik, 1 Haziran 1985, sayı:2, s. 2)

TKP(Resmi)

Büyük sermaye çevrelerinin çıkarlarını temsil eden fakat emekçi halkın da önemli bir bölümünü peşinden sürüklemeyi başarmış olan AP'nin mirasını devralan DYP bir yol ayrımına yaklaşıyor. Ya kuruluşundan beri Evren diktatörlüğüne karşı olduğunu hissettiren, cuntacıların baskılarına boyun eğmeyen bir parti olarak kazandığı kişiliğini koruyacak, ya da gittikçe yıpranan ANAP iktidarına göstermelik bir alternatif arayanların dümen suyuna girerek zorbalık rejiminin icazetli partileri arasına katılacak.

Ancak eğer birinci yol seçilirse partinin ismine uygun bir tutum takınılmış olur ve DYP Türkiye'nin bugün içine düşürüldüğü durumdan kurtarılmasına bir katkıda bulunabilir. Yok eğer ikinci yola girilirse DYP kısa zamanda ANAP'ın geldiği noktaya gelir.

(...)

... Sadece Mehmet Ali Aybar'ın, Ecevit'in değil, birçok DYP'linin de faşist teröristlerin başbuğu Türkeş'in yanında iç rahatlığıyla oturacaklarını sanmıyoruz. Yine de bu davette *yeni olanın* Türkeş'in çağrılmasının değil, Ecevit ile Aybar'ın çağrılması olduğunu da unutmamalı.

Anlaşılan DYP yönetimi diktatörlüğe karşı olan, daha doğrusu diktatörlüğün "hişmine uğramış olan" güçlerin hiç olmazsa bir bölümüyle birlikte hareketten yana olduğunu göstermek istiyor. Bu anlayışın üzerinde durmak gerekir. Üzerine durmak gerekir, çünkü bugün gerçekten hiçbir parti tek başına diktatörlüğü aşip Türkiye'de demokrasiyi kuramaz.

(...)

DYP kongresi diktatörlüğe karşı olan güçlerin, demokratik Türkiye uğruna mücadeleyi en önemli mesele olarak gören yurttaşların birlikte hareketine katkıda bulunduğu ölçüde diktatörlükle uzlaşma arayanların önünü kestiği ölçüde *doğru yolda* ilerlemiş olacaktır. (Türkiye Postası, 17 Mayıs 1985, sayı:57, s.1-2)

TSİP

Türkiye'de sol yasaklı, solcular ya hapiste ya sürgünde, ya da yer altına (illegalliteye) sürülmüşken, aşırı sağ iktidardadır. Hem K. Evren cuntası ile, hem de T. Özal'ın Partisi ve yönetimiyle iktidardadır. Yani "tehlikeli gidiş" dedikleri şey zaten vakıadır. Türkeş'çi faşistler devletin her kademesinde, TRT'de, parlamentoda, Anavatan Partisi'nde, Özal yönetiminin en tepelerinde her yerde hazır ve nazırlar. Bu ölçüde meşruiyet ve itibara hiç bir devirde sahip olmamışlardı. Gün onların günü. Bunun şaşılacak bir yanı da yok. Çünkü faşizm iktidardadır! (Dayanışma, Mayıs 1985, sayı:34, s.1)

Sonuç olarak 12 Eylül Cuntası önce sola darbe indirerek, işçi sınıfının, aydınların, tüm emekçi halkın siyasal olan ya da olmayan bütün örgütlenmelerine saldırarak, aydınları da sindirip nötralle ederek otoritesini kurmuş ve kurumlaştırmıştır.

Ve ortada herhangi bir özgürlük bırakmadığı içindir ki, kendi dışında ve kendisinin gösterdiği yollar, formüller dışında hiçbir alternatif bulunmadığı kanısını tam bir çaresizlik ve umutsuzluk umacısı halinde kitlelere yaymıştır.

Böyle bir atmosfer yarattığı ve kitleleri teröriste ettiği için, baskıdan bunalan kitlelere zorla anayasasını kabul ettirmiştir. Böyle olduğu içindir ki, bir yıl sonra yığınlar 12 Eylül darbesinin mimarlarından Turgut Özal'a yılana sarılır gibi sarılmışlar, onu Cunta'ya alternatif bir ehven-i şer saymışlardır.

Böylece geniş emekçi katmaların çaresizlik, yılgınlık, çıkışsızlık, korku, umutsuzluk psikozları altında tutsaklaştırılması, zorbalığa karşı suskunlaşması *şimdilik* sağlanmış durumdadır. (Kitle, Mayıs 1985, sayı:283, s.9, 15)

TKSP

İç ve dış kamuoyu faşist rejimi ve onun kukla hükümetini politik af konusunda zorluyor. Sıkıyönetim, daha bir yıl öncesi, kitleler arasında yükselen af istemlerinin basına yansımaması için sansür koydu. Ama bu yöndeki mücadele durmadı. Sözde muhalefet partileri bu konuda tabandan zorlanıyorlar ve birşeyler demek gereğini duyuyorlar.

Ama faşist rejim kitlelerin sesine aldırıyor. ...

(...)

Faşist rejim, iç ve dış kamuoyunun zorlamasıyla göstermelik bir affı da sahneleyebilir. Bunun da işaretleri var. Ancak bununla esas olarak içerdeki faşist katilleri, MSP'lileri (eğer kaldıysa) bırakmayı amaçlıyorlar. ...

(...)

Politik tutukluların özgürlüğe kavuşması ise en başta halklarımızın mücadelesiyle olacaktır. Politik tutuklulara özgürlük istemini elden bırakmamalıyız. Bunu yığınlara mal etmeli ve dış kamuoyunun desteğini genişletmeliyiz. (Riya Azadi, Nisan-Mayıs 1985 s.1-15)

TKEP

İ.Sesi'nin birliklerle arasının eskiden beri iyi olmadığı biliniyor. O kadar değişik, dünyada bir eşi daha bulunmayan bir siyasettir ki İ. Sesi; hiçbir birlik içinde yer alamaz. Geçmişte FKBDC içinde yer alması da aslında onu içinden ayrıldığı örgüte karşı bir cephe durumuna getirmek amacını taşıyordu. Buna ulaşamayacağını anladığı anda ayrıldı. İçinde

bulduğu süre içinde de çalışmalara olumlu bir katkısı pek olmadı.

İ.Sesi için birlik, devrimin çıkarları doğrultusunda yer alınacak ve savunulacak birşey değil; İ. Sesi'nin çıkarlarına doğrudan hizmet edecek bir araçtır.

İ.Sesi S. Birlik için şöyle diyor:

"Bugün faşizm var demek, bilinçli ya da bilinçsiz burjuva kuyrukçuluğudur, ihanettir. Menşeviklerin 5 partiyle kurdukları sol birlik, işte böyle bilinçli, örgütlü ve birleşik bir ihanet girişimidir." (İ.Sesi, sayı:275)

Yazının yazarı Emine Engin Türkiye solunda kızınca ağzına ve aklına geleni söylemesiyle tanınır. Bu örnekte de öyle, ama yıllardır duya duya bu ifadeleri ciddiye alan da pek kalmadı.

Nereden doğuyor bu suçlama? İ.Sesi faşizm kalkmıştır diyor; S.Birlik demiyor. Bu nedenle de burjuva kuyrukçusu oluyor!

Faşizm sorununu İ. Sesi ile tartışmak gereksiz. Nedeni basit; İ.Sesi için politika birilerinin savunduğunun tersini söylemektir. Bu onun varlık tarzıdır. Eğer TKP halen, "askersel diktatörlük" dese idi, hiç kuşku olmamalı ki İ.Sesi de bugün faşizmin nasıl yerleşip kurumlaştığını savunur ve bunun için kanıtları sıralar olurdu.

Konuya tersinden de bakabiliriz: Faşizm kalkmıştır demek de; bugün asıl yönetimi ellerinde tutan ama bunu gizlemeye çalışan ve biraz kısıtlı da olsa 12 Eylül öncesi demokrasiye dönüldüğüne herkesi inandırmaya çalışan generalere hizmet olmuyor mu? İ. Sesi onların

ekmeğine yağ sürmüyor mu? Teorik olarak evet, ama pratik olarak pek doğru sayılmaz. "Faşizmi çözdükten" sonra çözülmeye başlayan İ.Sesi'nde şu anda sürülecek yağ da yok! (Emek, Mart 1985, sayı:29, s.4, 12)

"... ANAP iktidarının üzerinden bir yıl geçmeden burjuvazi tarafından yeni iktidar alternatifleri aranıyor. Bütün bunlar politik bunalımın ulusal çapta krize doğru derinleşmesinin somut göstergeleridir" şeklindeki tesbitimiz yaşanan şu kısa süre tarafından da doğrulanıyor. Partimizin bu tesbitinin üzerinden henüz dört ay geçmeden Özal Hükümeti iyice pörsüdü. Bu durum Özal Hükümetinin çökmeye yüz tuttuğuna işaretettir. Burjuvazi içine girdiği bu çözümsüzlükten kurtulmak için bir çok yolu daha deneyecektir. Ancak burjuvazi hangi çareye başvurursa vursun, 1984 Plenum tesbitlerinde belirtildiği gibi, "gelecekteki burjuva çözüm yönelimi ne olursa olsun köklü ve yapısal olan genel bunalımın bir ulusal krize doğru eğilim göstereceği kaçınılmazdır."

Faşizmin "incir yaprağı" durumunda olan Özal Hükümeti ve onunla birlikte generaller cuntasının da çürümesi, yakın gelecekte siyasi ortamın tahmin edilen den daha fazla kızışmasını gündeme getirebilir.

İşte böylesi bir gelecekle yüzyüze olduğumuz bir ortamda, Sol Birlik'in politik önemi bir kat daha artıyor. Ve Partimiz, böyle bir birliğin oluşumuna katkıda bulunmakla, devrimci demokrasi güçlerinin birliğini sağlama hedefine önemli bir adım atmış bulunuyor. Bundan sonraki görevi bu birliği yaşatmak, daha da geliştirip güçlendirerek, anti-faşist birleşik halk cephesinin kuruluşunu gerçekleştirmek için bütün gücüyle çalışmak olacaktır. (Emek, Mayıs 1985, sayı:30, s.5)

PKK

Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, 21 Mart 1985'te ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ile yeni bir döneme girdi. ...

Partimiz uzun bir süreden beridir bu tarihsel adımı gerçekleştirebilmek için yoğun bir hazırlık sürdürmekteydi. Geçmişte yürütülen teorik çalışma ve ideolojik mücadele sonucu esas hedef olan öncünün kazanılması sorunu çözüme kavuşmuş ve o dönemin temel çalışma biçimi olan propaganda çalışması yerini artık kitle ajitasyonu ve örgütlenme çalışmasına terketmiştir. Öncünün kazanıldığı, hareketin kitleler içinde önemli bir sempati sağladığı, gerekli kadro birikiminin ortaya çıkarıldığı ve belli bir örgütlülük düzeyine ulaştırıldığı, Partinin yeniden inşasının temel taşlarının döşendiği ve kitleleştirilmesi sorununun kendisini dayattığı bugün, yeni mücadele döneminin özellikleri gereği örgütlenme ve mücadelede daha ileri adımların atılabilmesi için Cephe bayrağının açılması zorunlu bir hal almıştır. ...

İçinde bulunduğumuz dönemde gerek ülkedeki koşullar ve gerekse bölgedeki gelişmeler, böyle bir adımın atılması için son derece uygundur. Günümüzde sistemler bölgede çatışma halindedirler. Sosyalist güçler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinden oluşan ilerici-devrimci cephe her geçen gün gelişip güçlenmektedir. Kapitalist-emperyalist sistem tüm çabalarına rağmen kendi içinde istenilen bütünlüğe ulaşmayı sağlamaktan uzaktır. Bölgedeki işbirlikçi yönetimler birçok konuda anlaşamamaktadırlar. Bir de buna İran ve Irak arasında süren savaş ve bölgedeki devrimci halk hareketlerinin gelişimi eklenince, ulusal kurtuluş mücadelesine yeni boyutlar kazandırmak için dış koşulların son derece olumlu olduğu açıkça gözlenmektedir. Yine Kürdistan'ın diğer parçalarında şu ya da bu oranda bir mücadelenin sürdürüldüğü bilinmektedir. Kuzey-Batı Kürdistan'da, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin gerçekleştirilmesinden sonra yö-

Değerlendirme

Yukarıda da görüleceği gibi Türkiye sol hareketinin ezici çoğunluğu, hatta *Sosyalist İşçi* dışında hepsi bugünkü rejime faşist demektir. Baştan beri rejimi faşist diye nitelemeyen, bugün de faşist demeyerek doğruya yeterince yaklaşmış olmayan *Sosyalist İşçi*'yi dışarıda tutarsak, faşist diyenler arasında iki kesim vardır.

Biri, emperyalist ülkelerdeki gibi bir burjuva demokrasisi olmayan tüm rejimlere faşist diyenlerdir. Bunların açık, kapalı, klasik, sömürge tipi, parlamenter faşizm gibi ayrımları vardır. Açığı gidip kapalı gelebilir ama faşizm kalkmaz, sürekli. Bu tür hareketler 12 Eylül öncesinde de Türkiye'de faşizm var diyorlardı. Şimdi bunların faşizm çözüldü gitti demelerini zaten bekleyemeyiz.

İkinci kesim, sürekli faşizm teorisine sahip çıkmayanlardır. Türkiye'de devlet biçiminde ve hele ki siyasal ortamda bunca değişiklik olmuştur. Bu kesimdekilerin, faşizmin çözüldüğüne çoktan görüp söylemeleri gerekirdi, ama söylemiyorlar.

Kanımızca bunun iki nedeni var. Bazı hareketler, kafa karışıklığı içinde durumu kavrayamıyorlar ve doğru değerlendirme yapamıyorlar, faşist rejim teranesine yapışıp gidiyorlar. Bazıları ise faşist diyerek gerçeği bilinçli çarpıtmaktan belli taktik çıkarlar bekledikleri için bile bile faşist rejim teranesini sürdürüyorlar.

Bu iki tür harekete şunları örnek gösterebiliriz. Birincisine örnek *Kıvılcım* gazetesidir. İkincisine örnek de TKEP'in yayın organı *Emek* ve menşeviklerdir.

Kıvılcım, *İşçinin Sesi*'ni 1980 öncesinde devrimci durum var demekle, devrim çağrısı yapmakla "suçluyor". Buna yeni birşey söylemeye gerek yok, menşevik ihanete karşı o tarihlerde gazetemizde çıkmış yazıları okusalar yeter. Bizim o zamanki tutumumuza küçük burjuva radikalizmi demek, menşeviklerle aynı küçük burjuva reformist, oportünist özü taşımak, Leninizmi hiç anlayamamış olmak demektir.

Kıvılcım bizim darbe öncesindeki tutumumuzu anlayamadığı gibi darbe sonrasındakini de anlayamamış. Darbeden hemen sonra "halkın silahını bırakma" belgisi son bir kavga çağrısıydı. Ama devrimci durum bastırıldı, durum değişti, biz de yeni duruma uygun değerlendirmeler yaptık. Bu değerlendirmelerle bağlı olarak "tanklarla gelen devrimle gidecektir" belgisi atıldı. Bu belge propaganda belgisiydi ve değerlendirmeler okunursa anlaşılacağı gibi, daha o zamandan "gitmelidir" anlamını taşıyordu. Durum değişmeye, belgilerin propagandadan öte anlam taşıyabileceği bir ortam yaklaşmaya başlayınca belge, baştan beri yaklaşmaya başlayınca belge, "tanklarla gelenler devrimle gitmelidir" diye değiştirildi.

Bunları söyleyince, bizim tutumumuzla TKEP'in tutumu arasında uzak yakın bir benzerlik olmadığı anlaşılır. TKEP 12 Eylül sonrasında da sürekli devrimci durum olduğunu iddia etti, şimdi ise devrimci durumun ulusal çapta bunalıma doğru ilerlediğini söylüyor.

Faşizmin çözülüşü konusuna gelince, *Kıvılcım* burada da görüşlerimizi doğru yansıtmıyor. Burjuvazinin iç çelişkilerine bel bağlamadığımız gibi, faşizmi çözen, burjuvazinin çelişkilerini kızıştıran temel etkenin başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçilerdeki kızgınlık, hoşnutsuzluk olduğunu açıkça yazdık. "Ara dönemde demokrasi savaşını yükseltme" konusunda ise hiçbir yanlışlık olmadığı gibi, bugünün doğru siyasal tutumunun özeti. dir.

Kıvılcım, bizim yayınlarımızı düzgün okumadan, ne dediğimizi öğrenmeden bizi eleştiriyor. Herhalde Marksizm-Leninizme tavrı da aynıdır. Marksizm-Leninizmi doğru dürüst anlamadan "Marksist-Leninist" değerlendirmeler yapmaya kalkışıyor. Böyle olunca da Türkiye'de olan bitenleri düzgün yorumlayamıyor. Demokrasi kavgasını yük-

seltmek taktik olarak sağa savrulmak diye anlaşılıyorsa, burada, faşizm var mı yok mu anlayamayacak kadar yoğun bir kafa karışıklığı söz konusudur. Sık sık "proleter" sözcüğünü etmek, faşizmin çözülmüş olduğunu, bugün demokrasi kavgasının canalıcı önemini vb. kavramaya yetmiyor.

Şimdi öteki örneklerle geçelim.

TKEP'in yayın organından aktardığımız ve "bu ne samimiyet" dedirten bir üslupla bizi "eleştiren" bölüm gerçekte TKEP'in ve Sol Birlik'in, genel olarak siyasete, özel olarak faşizm var mı yok mu sorusuna ilkesiz, "taktik" yaklaşımını sergiliyor. *Emek*'in *İşçinin Sesi*'ne

atfettiği, menşeviklerin dediğinin tersini söyleme mantığının bizimle bir ilgisi yoktur ama TKEP'in ve Sol Birlik'in, gerçeklere, doğrulara göre değil, başka ölçütlerle karar aldıklarını yansıtır.

Nitekim *Emek*'e göre bir ülkede gerçekten faşizm var mı yok mu, bu hiç önemli değildir. Kimileri var diyebilir, kimileri yok diyebilir. Sorun hangisini söylemenin daha büyük çıkar sağlayacağı, dolayısıyla "taktik" bir sorundur. Konuya o yandan da yaklaşılabilir, bu yandan da... Biz Sol Birlik faşizm var diyor diye neden bu kadar sert suçlamalar yapıyoruz ki?

Soruna böyle bir mantıkla yananlar

belki anlayamazlar ama ülkede gerçek durumun doğru belirlenmesi devrimci savaşımın başarısı açısından önemlidir. Bunun önemini, taktik yaklaşıma sahip olanların anlayabilecekleri bir örnekle göstermeye çalışalım. Cephe ortaklarından TSİP'in yayın organı *Kitle*'nin 282. sayısında şöyle denmiş: "Sol Birlik yaşayan bir organizma olduğunu kanıtlamakla ve faşizmin sultasından kurtulmanın yollarını arayan milyonlara önderlik etmekle yükümlüdür. O bu misyonunu yerine getirdiği ölçüde diğer sol güçlerin cazibe merkezi olacak, faşizme karşı olan herkesi etrafına toplamak imkânına kavuşacaktır." (*Kitle*, sayı:282, s.15)

Eğer faşizm yoksa, Sol Birlik'in yukarıda tanımlanan ikili misyonunun bir ayağı kalkıyor. Faşizm olmadığı için, Sol Birlik'in faşizmden kurtarma misyonu da yok oluyor. Geriye öteki misyonu, yani "yaşayan bir organizma olduğunu kanıtlamak" kalıyor. TKEP de herhalde bu çırpınışla Sol Birlik'e girdi.

Zira, *Sol Birlik* gazetesinde Sol Birlik'in devrimi hedeflemediği açıkça yazılıyor. TKEP'in *Emek* gazetesinde ise siyasal bunalımın ulusal çapta krize yükselmekte olduğu belirtiliyor. Böylesine "devrimci" bir ortamda, TKEP neden devrimi amaçlamayan bir cepheye girmiş? Bu sorunun yanıtı, TKEP'in yaptıklarının tutarlı, doğru, gerçeğe dayalı nedenleri olmayışı, başka kaygularla hareket edişidir.

Başka kaygularla hareket edildiği, faşizm var deyip, böylece çeşitli burjuva muhalefet partilerini anti-faşist güç kategorisine sokup, "herkesi" etrafına toplamak amacının olduğu Sol Birlik'in başka üyelerinin tutumlarından da bellidir.

Örneğin menşeviklerin taktik gerekçelerle faşizmi varsaydıkları artık kendi yayınlarından bile anlaşılır oldu. Bir yandan faşizmin olmadığını, "faşizm var" taktiğini sürdürmenin, hem ülke, hem parti içi koşullar açısından giderek güçleştiğini görüyorlar. Parti içinde faşizmin olmadığını söyleyenler vardır. Öte yandan "faşizme karşı" Sol Birlik'i kurdular, tüm ortakları faşizmden konuşturdular, birden faşizm gitti diyorlardı. Bu nedenle fazla gürültü koparmadan, sinsice taktik değiştiriyorlar.

Atılım'ın bazı sayılarında "faşist" sözüne raslanmaz oldu. "Faşist diktatörlük", yerini giderek "diktatörlük", ya da "Evren-Özal diktatörlüğü" gibi terimlere bırakıyor. *Türkiye Postası*'nda ise "faşist diktatörlük" terimi uzunca bir zamandır pek kullanılmıyor.

İşin garibi, faşizmi unutturma çabasında oldukları halde, etraflarına toplamak için yanıp tutuştukları DYP gibi "anti-faşist" güçleri (!) hiç unutmuyorlar ve unutturmuyorlar. Tam tersine asıl dikkatleri o noktada yoğunlaşmıştır.

Türkiye Postası'nda DYP kongresine ilişkin çıkan yazı, Cindoruk seçilirse DYP'nin doğru yolda sayılacağını açıkça söylüyor. Üstelik aynı yazıda "faşizm" sözcüğü bile geçmiyor. Yani "faşizm var" taktiğimizi değiştirsek de, yine kuyrukçuluk yapacağız diyorlar. Gazetemizde önceden faşizm var demenin bilinçli ya da bilinçsiz kuyrukçuluk olduğunu yazmıştık. Bir sürü hareket bilinçsiz bir konuma düşüyor ama menşevikler faşizm var da, yok da deseler bilinçli kuyrukçulardır.

Zaten bugün sol hareketin genel durumunu belirleyen, bilinçli ya da bilinçsiz, şu ya da bu ölçüde, şu ya da bu ulusal kılıkta ama *Sosyalist İşçi* de dahil hemen hemen tüm örgütlerin burjuva kuyrukçuluğu yapmalarıdır. Bu genel bir hastalıktır. Bunu hastalık diye görmeyenler var. Bunlar iflah olmaz. Bunu hastalık olarak görebilecek ve düzeltilecek olanlar var. Bugünden düzeltmek kendi ellerindedir. Onlar bugünden düzeltmezlerse, sessiz öfkesiyle faşizmi çözmeye belirleyici etken olan işçi sınıfımız alanlara çıktığında, iflah olmazları sergileyip sol hareketten itecek, düzeltmeye yatkın olanları da düzeltmektedir.